

Sophie Jansen

Volg me

Karakter Uitgevers B.V.

Leegte
in volle gangen
veel mensen
alleen
lettend op elkaar
alleen
met zichzelf

was ik maar
overal behalve hier –

PROLOOG

Ik heb afkickverschijnselen. Ik krijg geen likes. Er wordt niet over me gesproken. Of nou ja, over anderen eigenlijk. Het draait even niet om mij.

Ik open mijn mailbox: leeg.

Ik had nooit gedacht dat ik me in de vakantie zou gaan vervelen. Ik kan niet wachten tot het geluid van de zoemer weer het startsein van het nieuwe schooljaar aangeeft. Eindelijk weer in mijn veilige wereld. De wereld die ik beheer. Ik bepaal wat er speelt. Ik trek aan de touwtjes.

Ze hebben geen idee wie ik ben.

En dat maakt het spannend. Het geeft me een kick.

Laatst werd er geroddeld over een mogelijke ver-dachte. Ik deed volop mee. Nietsvermoedend namen ze me in vertrouwen. Ze vertelden me dingen, lachten met me.

Ze hebben geen idee wie ik ben.

Ik maak deel uit van de menigte. Net als iedereen, met een te zware boekentas. Ik vergeet ook mijn huiswerk wel eens, en ook ik word wel eens betrap met mijn telefoon in de les. Ik ben een van hen.

Ze hebben geen idee wie ik ben.

Laat de zomervakantie maar snel voorbij zijn. Zodra de gangen zich weer vullen met stressende medeleerlingen die óveral om huilen, is mijn tijd weer aangebroken. Ik kan niet wachten.

HOOFDSTUK 1 – MARLOU

Verzoenen: ‘Vrede sluiten’

‘Ik kan niet wachten tot ik uit huis kan!’ schreeuwt Marlou terwijl ze de trap op dendert. Eenmaal op haar kamer gaat ze op zoek naar iets om haar tranen mee weg te veegen. Marlou kan er met haar hoofd niet bij dat haar ouders haar hebben ingeschreven voor extra bijlessen. Het jaar is net begonnen en haar ouders willen nu al dat ze die 6 voor Nederlands ophaalt. Wat een overdreven beslissing! Marlou zucht. Waarom moeten haar ouders haar altijd zo achter haar broek zitten? Ze is vorig jaar met de hakken over de sloot overgegaan naar vwo-4 en nu lijkt het weer wat beter te gaan. Ze was een bespreekgeval, maar omdat haar ouders een beroep deden op dat ene incident en ze waarschijnlijk sympathiestemmen kreeg van haar docenten, is ze nu dus over. Net als die kandidaten bij *Holland’s Got Talent* die eerst zielig doen en vervolgens een staande ovatie krijgen van de hele jury, inclusief Gordon. Ze heeft een hekel aan sympathie. Je hebt geen sympathie nodig om ergens te komen, als je maar goed genoeg bent.

Ze besluit de pagina van Blogger4818 te openen. Ze kreeg net een pushbericht dat er weer een nieuw bericht was gepost.

Op de trap klinken voetstappen. Bijzonder eigenlijk, hoe je op een gegeven moment precies de voetstappen van je familieleden kunt herkennen. Haar moeder heeft rustige, beheerste stappen. Haar vader heeft zware stappen, die snel in elkaar overgaan. Rustige, beheerste stappen. Mama komt eraan. Er wordt op de deur geklopt. ‘Wat?’ vraagt Marlou.

‘Laat me nou even binnen, Mar, je hoeft toch niet zo te doen?’

Ze hoort de wanhoop in haar moeders stem. Een subtiele zucht is het teken voor haar moeder dat ze binnen mag komen.

‘Lieverd, luister,’ begint ze. ‘Je doet het heel goed, maar papa en ik zouden het zonde vinden als je niet eruit haalt wat erin zit. Je bent een topstudent, je haalt alleen maar goede cijfers en dan is een zesje toch niet nodig?’

Horen ze zelf nou niet hoe belachelijk dit klinkt? Ze hebben echt geen flauw idee hoe druk ze het de laatste tijd heeft. Marlou weet dat haar ouders het zelf ook best druk hebben. Haar vader werkt bij een of ander energiebedrijf waar hij promotie heeft gemaakt en de prijs die hij daarvoor moet betalen is dat hij maar één dag weekend heeft. Haar moeder werkt op een kinderdagverblijf, drie dagen in de week. Na drie uur oppassen is Marlou al klaar met kleine kinderen, dus ze weet hoe zwaar het is. De andere dagen spendeert haar

moeder op de golfclub. ‘Oké, mam, ik snap het. Ik ga naar die bijles,’ zegt Marlou om ervanaf te zijn.

Haar moeder buigt zich over haar heen en geeft haar een kus op haar hoofd. ‘Doe morgen anders dat nieuwe blouseje aan dat ik voor je heb gekocht, dat is leuk voor de schoolfoto.’

Marlou zucht. Mag ze dan echt niks zelf beslissen?

Als haar moeder weg is, doet Marlou de deur dan ook meteen dicht. Tijd voor wat privacy. Ze gaat naar de pagina van Blogger4818. Stiekem houdt ze er wel van om dit allemaal te lezen, want zo weet ze dat er altijd nog ergere problemen zijn.

BLOGGER4818 – *SAME BOOK, NEW CHAPTER*

Guess who's back? Ja, daar ben ik weer! Na deze zomerstop ben ik weer terug om jullie op de hoogte te houden van alles wat er speelt. Mocht je nog wat ‘dirt’ hebben, mail me! Omdat het de start is van het nieuwe jaar, heb ik dus nog niet zoveel sappigs te melden. Wél heb ik een wijze les!

Ik las dus laatst in een artikel dat steeds meer jongeren een burn-out krijgen. Ik dacht eerst altijd dat dat alleen iets was wat mensen konden hebben die een fulltimebaan hadden. Maar toen ik hoorde dat ook Bibi Breijman (vlogger, red.) een burn-out had, ben ik gaan nadenken. Hebben wij het ook niet veel te druk?

We moeten eerst vanaf dat we vier jaar oud zijn tot dat we ongeveer zeventien zijn naar school. Daarnaast

wordt er van ons verwacht dat we sporten of in ieder geval een hobby beoefenen. Nu willen ouders ook nog de nodige qualitytime met hun kinderen, en er wordt van je verwacht dat je je kamer opruimt.

‘D-R-A-M-A,’ zou Bizzey zeggen.

Nu is mijn tip voor dit schooljaar: blij rustig. Doe een beetje chill, zeg wat vaker ‘nee’, maar werk hard. We zijn allemaal onderweg naar een plek genaamd succes.

Laat even weten in de comments hoe jullie hierover denken! Ik ben benieuwd 😊.

Tot de volgende post.

X-X-X

Blogger4818

De volgende ochtend trekt Marlou een witte broek aan, met het nieuwe blouseje van de Zara. Het staat inderdaad best leuk, maar het idee dat het haar een soort van opgedrongen is, maakt het voor Marlou moeilijk om het echt leuk te vinden.

Het is 08.10 uur als ze op school aankomt. Vandaag wordt de schoolfoto gemaakt, oftewel: een foto die in ongeveer 25 boekenkasten zal verschijnen, terwijl je aan 20 van de 30 kinderen een hekel hebt.

Ze dropt wat spullen in haar kluisje, omdat haar tas echt te zwaar is. Geniaal idee om het fotomoment in te plannen ná gym. Dat zullen die meiden uit haar klas vast verschrikkelijk vinden. Ze ziet het gezicht van Demi al voor zich en moet een beetje lachen. Ze

bukt om haar kluisje op slot te doen, als ze achter zich hoort: 'Jezus, ik vind het altijd zo fucking geil als meisjes witte broeken dragen. Hé, gasten, wat vinden jullie?' Ze hoeft niet om te kijken om te weten dat het van Mats komt. Een jongen die op de havo zit, maar bekend is bij alle leerlingen.

'Ja, ik hoop dat het gaat regenen. Wit schijnt door als het regent, hè?' zegt Mick, de beste vriend van Mats.

Best typisch, dat die zogenaamde populaire jongens altijd een rechterhand moeten hebben. Dat troost Marlou dan weer, dat zal vast betekenen dat Mats in zijn eentje niet zoveel voorstelt. 'Mats, heb je eigenlijk een vriendin?' vraagt ze.

'Nee, hoezo? Heb je interesse?' antwoordt hij meteen.

'Nee, maar als jij zo tegen meisjes blijft praten zal dit waarschijnlijk nooit veranderen,' zegt Marlou, en ze loopt door. Ze hoort de vrienden van de jongens jodelen, 1-0 voor haar.

'Wat was dat?' Joep zat twee jaar geleden voor het eerst bij Marlou in de klas en ze mocht hem meteen. Hij haalt goede cijfers en is best populair onder de meiden. Met zijn donkerblonde haar en diepbruine ogen heeft hij ook zijn looks mee. Marlou voelt zich dan ook best trots dat hij veel naar haar toe trekt. Marlou is enig kind, maar Joep voelt bijna als een broer. Ongelooflijk hoe snel iemand belangrijk kan worden.

'Mats en zo,' zegt Marlou geïrriteerd. Ze maakt met haar arm een wegwerpgebaar, ze heeft geen zin om het er verder over te hebben.

Joep snapt dat hij niet door hoeft te vragen en begint snel over een ander onderwerp. ‘Sta je wel naast mij op de schoolfoto? Dan kunnen we de rest eraf knippen,’ zegt hij lachend.

Marlou begint ook te lachen. ‘Wie zegt dat ik jou wel met mij in een lijstje wil?’ vraagt ze plagerig. Joep zet een pruillip op en loopt quasigekwetst door. Marlou kijkt hem na. Als alle jongens op de middelbare school nou zoals Joep waren, was het een stuk fijner.